

1 | Regele

De ceva timp, castelul regelui Papucănbag arăta tot mai rău. Fierul ruginise, lemnul putrezise, geamurile crăpaseră, zidurile se măcinaseră, perdelele se sfâșiaseră – și tot ce nu putuse să ruginască, să putrezească, să crape, să se macine ori să se rupă era soios, afumat și mucegăit.

Cam așa se-ntâmplă când n-are cine să se ocupe de îngrijire: majordomul îmbătrânise și de-abia mai urca scările, iar nici regele nu prea mai avea cu ce să-l plătească.

Papucănbag însuși nu prea se omora cu treaba și ordinea. Cel mai mult îi plăcea să se împopoțoneze sâmbăta cu cele mai țipătoare haine pe care le găsea – pantalonii violet cu dungi roz, mantia albastră cu stelute aurii, mănușile galbene – și să plece-n oraș, unde era așteptat la biserică.

Acolo, regele avea marea onoare să officieze căsătoriile și, după aceea, marea bucurie să fie invitat la petreceri. Tare-i plăcea să țopăie, să danseze,

să spună glume și să-și umple coșul cu fel de fel de bunătăți care-i ajungeau, acasă, pentru încă vreo trei-patru zile...

Doar că azi era deja miercuri, și încă de ieri se terminase și ultima bucată de friptură; iar regele nostru, uituc din fire, se trezise târziu, așa că deja majordomul mai mult ca sigur trecuse pe la cotețul găinii și-și făcuse o mică omletă din oul găsit. Și altceva de mâncare nu prea se mai găsea-n castel!

Ciudată viață mai era aici, nu? Dar dacă te gândești bine, toate aveau o explicație: Papucănbag era rege doar cu numele, nu conducea nimic. Trecuseră mulți ani de când țara nu mai era regat, dar fiindcă oamenii țineau la el, îl lăsau să poarte coroana și chiar se bucurau să-l invite la nunți, petreceri și alte evenimente.

Regele se dădu jos din pat, necăjit de foame. N-avea de ales, ca să mănânce și el ceva, trebuia să plece-n vizită. Găsi o pereche de nădragi fără prea multe petice, doar vreo zece, fiindcă era mic de statură și mereu își agăța hainele-n gard când voia să scurteze drumul spre castelul vecin, și, după ce-și pieptănă barba care-i ajungea până la piept, plecă.

Castelul vecin era frumos, curat, îngrijit, strălucitor, o bucurie să te uiți la el și să te-oprești din drum ca să-i faci poze. Aici locuia prințul Eric, ce tocmai

se căsătorise cu prințesa Sireenza. Și, cum în lumea asta a regilor și-a prinților toți sunt pe undeva rude, Eric se prea poate să fi fost atât vărul, cât și unchiul lui Papucănbag, deși Papucănbag era îndeajuns de bătrân încât să-i fie tată lui Eric. Papucănbag avea un catastif mare și greu, învelit în piele, în care erau scrise toate legăturile între familiile lor, dar de fiecare dată când se apuca să-l citească, îl apuca somnul cam pe la pagina a treia, așa că nu se dumirise niciodată cu adevărat ce soi de rude erau. Nici nu conta prea mult, întrucât Eric se purta foarte frumos cu Papucănbag și-l ajuta mereu, fără să-l boscorodească pentru felul său neîngrijit.

În dimineața asta, Papucănbag reuși să sară gardul fără să-și mai agațe pantalonii și, iute-iute pe cărare, mânat și de foame, ajunse la Eric în câteva minute.

— Bună dimineața, Papucănbag! se bucură Eric să-l vadă. Ce faci?

— Am ieșit la plimbare, uite ce frumos e afară, o luă Papucănbag pe ocolite, știind că nu-i frumos să se bage-n sufletul oamenilor, și am trecut și pe la voi.

— De-abia ce-am luat micul-dejun, spuse Eric cam jenat, fiindcă-l știa bine pe rege și-și dădea seama că venise la masă, dar ne gândeam să bem acum cafeaua. Nu vrei să vii cu noi? E așa bine pe terasă!

Papucănbag se bucură mult, știa el că lângă cafea se găsesc croasante, fursecuri, prăjiturele, biscuiți, cornulețe și poate chiar bomboane, și-l urmă pe Eric.

Deși nu trecuse multă vreme de la căsătorie, Sirena se obișnuise repede cu vizitele regelui și se bucura la rândul ei să-l primească, iar după ce-și dăduse și ea seama că Papucănbag de multe ori se culca cu burta goală, avea grijă să-i strecoare la plecare câte un pachetel cu ceva bun.

— Mă gândeam să plec la pescuit, mărturisi după o vreme Papucănbag. Mi-e poftă de-un pește bun, prăjit în tigaie.

Sirena și Eric se priviră pe furiș; printre lucrurile la care regele se pricepea să dea chix, firește că se număra pescuitul: ultima dată când se putuse lăuda că a scos ceva din apă, captura fusese un cauciuc vechi de bicicletă.

— E cam soare afară, zise Eric, s-ar putea să nu prea tragă peștele.

Sirena încuviință – se pricepea la vietățile mării, fiindcă tatăl ei era regele unui arhipelag întreg! – și-l consolă pe Papucănbag:

— Dacă nu prinzi nimic, nu te necăji, te așteptăm la prânz la noi...

După ce-și puse burta la cale și se văzu cu sacii-n căruță, regele se mai liniști și-ncepu să-și facă planuri:

— Mă gândesc atunci să culeg merele care s-au copt (avea Papucănbag o livadă nesfârșită) și să le pun în lăzi. Săptămâna viitoare încep să se coacă perele și prunele și pot să m-apuc de prima marmeladă.

Printre puținele lucruri la care regele chiar se pricepea, marmelada era la mare cinste. În fiecare an, Papucănbag fierbea vreo patru-cinci ceaune uriașe de fructe dulci. Era mare sărbătoare-n zilele acelea: regele făcea un foc baban în curte și, după ce umplea câte un ceaun cu mere, pere, prune, corcodușe și gutui, amesteca c-un linguroi mai mare decât el (v-am zis că era mic de statură!) o zi întreagă. După ce fierbea marmelada, o lăsa până dimineață să se răcească și-apoi o turna, grijuliu, în borcane.

Toată iarna, după aceea, regele-și ungea marmeladă pe pâine și, învelit în pătură, lângă sobă, citea din câte-o carte veche. Dar iarna era încă departe!

— Auzi, Papucănbag, da' n-ar fi bine să te-apuci un pic, în toamna asta, să mai repari castelul? întrebă Eric.

Știm deja cât de dărăpănat era castelul lui Papucănbag. Regele era tare zgârcit și nu se-ndura să se apuce de reparații, trebuie să fim cinstiți și s-o recunoaștem. Păi numai din marele salon regal dacă s-ar fi îndurat Papucănbag să vândă una dintre zecile de

picturi cu regi fioroși și crăcănați, prințese bătrâne cu mustață și prinți urecheați cu nasul strâmb, ar fi primit destui bani cât să repare întreg acoperișul – și reparația unui acoperiș de castel costă mult, mult de tot!

Numai să vândă vreuna din armurile coclite care scârțâiau pe trepte, vreun pocal de cristal cu picior de aur sau o carte din biblioteca unde-și făcuse sălaș o familie de șoareci, și-i ajungea să schimbe toate geamurile – și un castel are multe geamuri, multe de tot!

Ce să mai zici de lăzile din pod, în care nici măcar Papucănbag nu mai știa ce zace: săbii din oțel fără moarte, mantii de catifea și mătase, mărgelile din perle adevărate, brățări lucrate de cei mai buni dintre meșterii din secolul al XVI-lea.

... doar că Papucănbag nu se-ndura să se despartă de niciuna dintre bogățiile astea!

Degeaba îi arătase Eric că, lăsate așa, neîngrijite cu anii, toate-și pierd valoarea și frumusețea și degeaba-l învățase să aducă un expert de la cel mai mare muzeu de istorie, care să-l sfătuiască ce se poate păstra, ce se poate vinde, ce se poate trimite la muzee pentru ca și ceilalți oameni să se bucure de comorile astea.

— Știu eu? se fofilă regele. E drept, cam trage uneori prin geamurile alea sparte.

— Și sobele, Papucănbag, trebuie reparate, trebuie curățate!

— Ei, mai merg ele o iarnă...

— Ușile, Papucănbag, nu se mai închid, intră tot viscolul iarna înăuntru!

— Măcar stă marmelada la rece și nu se strică!

Sirenza veni lângă rege și-i puse mâna pe umăr:

— Și nu-i păcat, iarna, să răcești, să te îmbolnăvești și să te chinui?

Papucănbag plecă, într-adevăr, să strângă mere. Până la prânz umpluse de unul singur cinci coșuri numai cu mere frumoase, roșii și mari, și încă trei coșuri cu mere mai mici și mai cu defect, cum zicea el, cu câte-o lovitură, cu câte-o gaură de vierme – astea mergeau primele la marmeladă. Recolta vădindu-se bogată, regele-și făcu socoteala c-ar avea chiar de vândut un coș-două la piață, așa că agăță căruciorul de tricicletă și-l umplu cu vârf.

Avea Papucănbag și două mașini: una decapotabilă, de epocă, și o camionetă mică, dar nu mergea niciuna. Decapotabila nu mai avea motor și camioneta rămăsese fără cauciucuri. Noroc că nu prea

pleca nicăieri și piața era aproape, așa că se folosea de tricicletă.

Cu puțin noroc, până spre seară reuși să vândă toate „merele regale“ și se-ntoarse acasă, la vremea cinei, cu două plase mari pline cu mâncare. Major-domul îl ajută să pregătească o masă pe cinste și mâncară amândoi omletă, friptură și prăjituri, ca-n zi de sărbătoare. Ba chiar le rămase de-ajuns și pentru a doua zi.

Papucănbag adormi vesel: fusese o zi bună.

2 | Leul

Să fi fost spre miezul nopții, căci pendula cea veche din holul regal, dereglată cum era, bătuse de trei ori, când un zgomot îl făcu pe regele Papucănbag să tresară din somn, speriat și buimac. Într-un castel vechi sunt nenumărate zgomote ciudate: pardoseala, treptele și ușile scârțâie mereu și cineva mai sperios de fel s-ar putea gândi că-i ora la care se trezesc fantomele. Dar Papucănbag n-avea fantome; nu că nu credea-n ele, credea!, doar că știa sigur că nu sunt fantome în castel. Poate erau hoții!

În cămașă de noapte, regele se dădu jos din pat și căută pe-ntuneric o spadă, o sabie, un pumnal, dar reuși să pună mâna numai pe vătraiul cu care scotea cenușa din sobă... bun și ăla!

Dormitorul era la etaj și zgomotul se-auzise de jos... sau așa-i păruse. Deschise ușa încet, încet, fără zgomot, și se apropie de scară: se zărea tot salonul regal de la parter, luminat de razele lunii ce pătrundeau misterios prin perdelele zdrențuite. Nimic!

Dar zgomotul se auzi iar, mai clar, mai puternic, mai aproape. Un zgomot cum regele nu mai auzise, ca o respirație grea, un furnăit aspru, ceva destul de înspăimântător ca să-l facă să se agațe de balustradă să nu-i tremure picioarele.

Regele Papucănbag nu era un fricos, nicidecum. Era gata să se lupte cu un hoț, ba chiar cu mai mulți!, dar ceva îi spunea că nu cu un hoț avea de-a face acum.

Făcu un pas, coborând prima treaptă și, vrând-nevrând, scoase un scârțâit ușor. Nu se mai auzi nimic apoi, zgomotul străin se oprise. Se opri și regele, încordându-și auzul. „Fie ce-o fi!“ își zise regele-n sinea lui și, după ce trase aer în piept, strigă cu voce bubuitoare (regii, chiar dacă nu prea-s și conducători, se pricep să dea ordine):

— ARATĂ-TE, ORICINE-AI FI!

Fornăitul se auzi din nou, urmat de un soi de pufnit adânc.

Ușa bucătăriei, care dădea-n salon, se deschise încet și în încăperea apăru cel mai mare și mai frumos leu pe care-l văzuse-n viața lui regele. Papucănbag, încălțat în târlici, făcu instinctiv un pas în spate și alunecă pe treaptă. Căzu-n fund și alunecă mai bine de jumătate din scară până reuși să se-oprească și să se agațe de balustradă.

Leul stătea pe loc, de parcă nu știa ce să facă și avea, în orice caz, o atitudine jenată, de parcă-l rușina întreaga situație.

— Îmi cer iertare că v-am speriat intrând așa, mormăi după ce-l văzu pe Papucănbag ridicat la loc în picioare. Nu v-ați lovit prea tare, nu?

— Nu face nimic, dădu Papucănbag din mână cu-n gest generos, care numai unui rege-i poate reuși.

Își aranjă cămașa de noapte, își potrivi târlicii la loc și coborî restul treptelor, până ajunse-n fața leului. De-abia ajungea să-l privească-n ochi: nu doar că regele era mititel, dar și leul era ditai leul.

— Eu sunt regele Papucănbag. Bine-ai venit în castelul meu, leule, spuse simplu, de parcă toată viața și-o petrecuse primind astfel de vizite. Dacă ți-e cumva foame, mă tem că nu pot fi o gazdă bună, leule, continuă Papucănbag, dar cred c-a mai rămas o bucățică de friptură, ceva salam și brânză; dar nu știi dacă-ți place brânza. Și niște pâine mai am, dar nu știi dacă-ți place pâinea.

— Îmi pare rău, spuse leul, nu mai e nici friptură, nici salam... și nici măcar pâine.

Papucănbag nu zise nimic.

— Pâinea a fost foarte bună, spuse leul.

— Mai e o găină afară, în coteț, își aduse aminte Papucănbag. Deși parcă mi-ar părea rău s-o mănânci; face ou în fiecare zi.

— N-am omorât niciodată pentru mâncare, vorbi leul. De fapt, n-am învățat să vânez. Am crescut la circ.

— Așa deci, zise Papucănbag ca să-ntrețină conversația. Nu știam că e vreun circ pe-aici, în oraș.

— Nici nu e, zise leul, am fugit acum vreo săptămână, circul e departe de-acum.

— Înseamnă că trebuie să-ți fie foame rău, zise Papucănbag necăjit (știa el ce-nseamnă foamea!) și-mi pare așa de rău că pe aici nu-i nimic de mâncare!

— Mi-a prins bine ce-am găsit.

— Dimineață o să fac ceva cumpărături, promise regele.

Cam greu s-adormi la loc după ce s-a-ntâmplat, nu? Papucănbag se dusesese la culcare, dar se foia și se răsucea pe toate părțile – vizita leului îl dăduse serios peste cap. Habar n-avea ce să facă cu leul și ce să-i dea de mâncare a doua zi. Se gândi să dea o fugă de dimineață la Eric și să-l roage să-l ajute cu ceva provizii, dar parcă nu-i venea să-i povestească de leu, prea era ciudată tărașenia! Dar nici să-l mintă nu i-ar fi plăcut. Altundeva nu știa unde să meargă,

și-n plus trebuia să se miște repede: leul era flămând, nu-l putea lăsa s-aștepte.

Dup-aia își aduse aminte de majordom: bătrânul dormea în turnul castelului, unde urca pe-o scară separată. Pe lângă că era surd, majordomul nici nu vedea bine și se prea putea ca nici să nu bage de seamă vizita leului, dar dacă totuși se speria?

Nici leul nu avea somn. Se simțea prost că dăduse buzna așa în castel și se hotărâse să-și plătească masa stând de pază; dar dacă stătea locului se plictisea, iar dacă se plimba făcea zgomot.

Așa că fu mai bine pentru toată lumea că, după un timp, Papucănbag se lăsă păgubaș cu somnul și coborî să stea de vorbă cu leul.

Află, în sfârșit, cum îl cheamă – Raget – și povestea lui: da, se născuse la circ și toată viața luase parte la spectacole. Asta până de curând, când fuseseră interzise de tot numerele de dresaj. De atunci, Raget stătuse-n cușca lui, plictisindu-se și numărând trecerea zilelor. Nimeni de la circ nu se purtase vreodată urât cu el și fugise cu inima grea, doar că nu mai putea îndura plictisul. Fugise noaptea și tot noaptea mersese, tot mai departe de orașul unde se găsea circul. Ici-colo, mai furgăsisese câte ceva de mâncare, câte un sandviș uitat, o felie de pizza picată pe jos, ceva lăsat peste noapte la răcit într-o cratiță pe-un

pervaz, și se bucurase când îi ieșise-n cale castelul lui Papucănbag: de unde să fi știut ce sărăcie se găsea aici?

Până la primele raze ale dimineții, Papucănbag și leul Raget se-mprieteniseră. Erau amândoi, totuși, regi... în felul lor.

